

17/2012 – ročník V.

Modrobílé Velikonoce aneb Vzhůru Brno Kometa!

(Psáno před Velikonocemi)

Bude to den jako každý jiný, tedy doufám, když za sebou zamykám vchodové dveře a odvážně vykračuji škole vstříc. Vidina blížících se velikonočních prázdnin dodává dnešku dokonce i cosi lehce pozitivního.

Už na první křižovatce mě z obyčejnosti všedního dne vytrhne auto s dvěma vlaječkami na zrcátkách. Logo brněnské Komety bylo nepřehlédnutelné. Sotva ale zvednu hlavu, už vidím v okně na protější straně ulice vyvěšený modrý dres. Několik aut, které na kraji silnice míjím, mají na kufru nalepený znak s hokejkou a pukem.

Ve škole hned na schodech zahlédnu kohosi v kometáckém tričku a začínám tipovat, kolik modrobílých šál napočítám dnes. Moravští patrioti se na mezischodí hlasitě smějí spartánské neschopnosti. V jídelně kdosi slibuje věrnost značce Starobrno - Prazdroj si v Brně asi nějaký čas ani neškrtně. Obědu chyběl jen dezert v podobě zákusku s logem hokejového týmu, který jsem zahlédla o víkendu na pultu rosické cukrárny.

Po skončení vyučování mám necelou hodinu času, a tak mířím do studentského klubu s naivní představou, že zvládnou za tu dobu udělat alespoň část domácích úkolů. Ještě ani neotevřu dveře, a už slyším z mobilu vyzvánějící *Ódu na Kometu*. Tahle písnička se mi vážně moc líbí, ale když už popáté znovu „Halou temně bubny duní“ a „stoupá píseň hou-pavá“, houpe se už ve mně a duní úplně

všechno. Poraženecky vyklízím pole a stěhuji se na hřiště. Poté, co znovu otevřu sešit do matematiky a najdu kýženou rovnici elipsy, začne se mi na čistou stránku promítat ono dnes mnohokrát spatřené vesmírné těleso letící po dráze zmíněné kuželosečky. Vzdávám své snažení a prchám z tohohle bláznění do bezstarostného dětského světa.

Cvičení s předškoláky mi vždycky zvedne náladu, jenže už od prahu tělocvičny se zoufale ptám, proč zrovna dnešek musí být výjimkou potvrzující pravidlo. Ve dvou jinak relativně klidných klucích, kteří se hned na začátku školního roku pochlubili, že hrají za přípravku brněnské Komety, se se vzestupem týmu probouzí duše hokejistova. Běhají jak smyslů zbavení, vykřikují pořád dokola „Sasu“ a „Erat“ a na švédské bedně důrazně odmítají jakoukoli záchranu, protože „Petrovickému by přece taky nikdo pomáhat nemusel“.

Když pospíchám domů, připadají mi ulice vylidněné. Další semifinálový zápas už asi začal. Mamka u televize už dávno zvolila program ČT4 namísto zpráv o krizi ve Věcech veřejných na jedničce. Hlas Roberta Záruby se teď šíří brněnskými domácnostmi jako indiánské tamtamy.

Se závěrečným hvizdem tohoto utkání pro mě skončí dnešní den, který ve mně vytvořil názor, že nelze žít ve společnosti Brňanů a alespoň částečně „nepojít s Kometou svůj život“, jak se zpívá, a „nezůstat jí věrný“ až do skončení sezony. Nejen kvůli hrozbám meteorologů o chladném počasí budou letošní Velikonoce než žlutozelené spíš modrobílé...

Klára Kročová (G7)

**9. reprezentační ples Klubu přátel
Cyrilometodějské školy v Brně o.s.
Brno-Tuřany, Sokolovna, 2. 2. 2012**

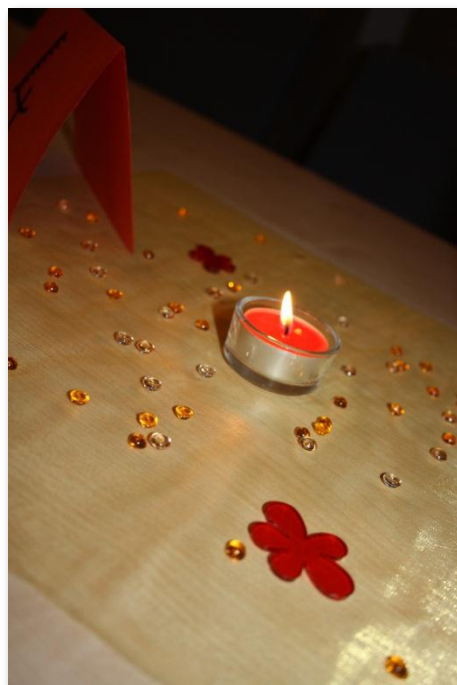

Foto © J. Zubatá ml.
© V. Špačková

Hudební workshop s Jiřím Pavlicou Brno, sál CMcZŠ Lerchova, 16. 2. 2012

Ve čtvrtek 16. února 2012 se zásluhou předmětové komise hudební výchovy uskutečnil hudební workshop s Jiřím Pavlicou, primášem a uměleckým vedoucím *Hradištanu*. Akce se konala v sále sousední Cyrilometodějské církevní základní školy a účastnily se jí všechny třídy pedagogické školy.

Workshop, který byl tematicky zaměřen na lidovou hudbu, měl dvě části: jednu spíše teoretickou a druhou praktickou. Na praktickou část si studenti donesli i nástroje (housle, flétny, klarinet, kytaru...) a spolu s milým hostem a si zahráli a zazpívali píseň *Mezi horami*.

Celá akce měla velký ohlas, což vyjádřil i dárek, který našemu hostu na závěr předal pan ředitel - čokoládové housle.

Po skončení akce jsme neodolali a položili milému hostu pár otázek:

Na jaké nástroje jste hrál na střední škole?

Tak určitě jako základ na housle, na klavír, na kytaru, na flétnu a pak na ty další.

Měl jste už na střední škole jasnou představu, co chcete dělat?

Až na střední jsem věděl, co chci dělat, protože já jsem původně dělal střední ekonomickou školu. A pak jsem teprve šel na hudební vědu, konzervatoř, Janáčkovu akademii atd.

Měl jste tehdy ještě jiné mimoškolní aktivity kromě hudby?

Určitě sport, ale jak se říká: sport, literatura, divadlo a film.

Jaký máte vztah k Brnu?

Od roku 1982 zde mám trvalé bydliště. Léta jsem tu pracoval a hrál s Petrem Ulrychem v prvních *Javorech*. Brno je velké kulturní centrum, takže k Brnu mám velký vztah.

Co byste vzkázal čtenářům našeho školního časopisu Lercháček?

Ať nepropadají náladám doby, ať si stojí pevně na svých nohou. Ať v hudbě a písničkách nacházejí vyrovnání, obohacení a duchovní sílu. Ať se nezahlcují zbytečnostmi.

Eliška Dvořáková (PMP2)

Foto © V. Veselý
© Z. Kučerová

Přehlídka DIHUTAJ
Brno, sál CMcZŠ Lerchova,
28. 3. 2012

Dne 28. 3. 2012 se od 10 hodin v sále Cyrilometodějské církevní ZŠ konal již 4. ročník přehlídky DIHUTAJ, pořádaný třídou PL2 se specializací dramatická výchova. Studenti se mohli zúčastnit čtyř kategorií: divadla, hudby, tance a jiného vystupování. Celkem jsme viděli 25 vystoupení. Na začátku přehlídky předvedla třída PL2 scénku na počest svátku učitelů a popřála budoucím i současným pedagogům všechno nejlepší.

V kategorii divadlo se studenti mohli předvést v přednesu poezie, improvizaci a kolektivních scénkách. V kategorii hudba jsme mohli vidět sólový zpěv, sborový zpěv a hru na nástroj. V kategorii tanec jsme zhlédli párový tanec, sólový tanec a v kategorii jiné nám předvedl Tomáš Rozbořil úchvatnou a jedinečnou krasojízdu na kole. Skupinový tanec Matěje Klímy (G7), Žanety Pavlíčkové (PL3), Romany Zálešákové (PL3), Pavla Paláta (PL3), Kristiána Vlacha (PL2) a Barbory Skříčkové (PL2) nás velice ohromil už kvůli moderním písním, které si k tanci zvolili, a choreografii, kterou si sami secvičili. Sálem také zazněl například sólový zpěv Kristýny Vybíralové (PL3) s kapelou, která se předvedla s písní od Anny K., *Píseň o slzách*. Při improvizacím cvičení jsme mohli vidět například Dominika Levíčka (G6) a Veroniku Haškovou (PL2). Kolektiv VHC4 nám předvedl výstup z předmětu dramatická výchova s názvem *Módní přehlídka*. Na klavír nám zahrála například Věra Zetochová (PL2) skladbu od Zdeňka Fibicha, *Poem*.

Každou kategorii hodnotila porota, ve které zasedali Vendula Příhodová, Adriana Roučková, Marian Dvořák a Kateřina Sedláková. Vendula Příhodová je studentkou muzikálového herectví na JAMU a hodnotila tanec, Adriana Roučková je učitelka dramatické výchovy v ZUŠ ve Vyškově a hodnotila divadlo. Marian Dvořák, student hudební vědy, a Kateřina Sedláková, studentka muzikálového herectví na JAMU, společně hodnotili hudební výchovu.

Všichni účastníci předvedli skvělé výkony, které byly odměněny čestným uznáním za účast na DIHUTAJI. Příštím účastníkům přehlídky přejeme mnoho úspěchů a nových příležitostí!

Eva Muzikářová, Sandra Kovářová (PL2)

Kam ten svět spěje ...

Ať už se člověk v dnešní době podívá kamkoliv, pohledu na telefonující spoluobčany se prostě nevyhne. Jak dlouho ještě bude trvat, než nám mobily přirostou k hlavě a stanou se součástí našeho DNA?

Ačkoli nám mobilní telefon svými funkcemi z velké části usnadňuje život, velmi často ho také narušuje, a to především v oblasti mezilidských vztahů. O kolik snazší mají nápadníci dnešních mladých dívek namlouvání? Zatímco dříve si zamilovaný pár posílal dlouhé dopisy plné horoucích vyznání, v současnosti se vzácná slova odbývají krátkou „smskou“.

Osobní setkání ředitelů partnerských firem se nahradila pouhým telefonátem, a tak představitelé velkých společností mnohdy ani neví, s kým mají tu čest jednat. A kam vymizely roztomilé uzlíky na kapesnících? Tak jako papírové diáře a deníky uvolnily místo upomínkám a kalendářům v mobilních telefonech.

Za změnu k lepšímu může být s trochou fantazie považován částečný ústup tolik kritizovaného vysedávání dětí u počítačů, které nahradilo dřívější hraní na schovávanou a jiné pohybové aktivity. Přesto si ovšem nemyslím, že by si někdo při posílání sms zprávy nebo komentování cizího statusu na Facebooku přes čím dál více se rozvíjející wifi připojení zaběhal nebo jiným pohybem dal svému tělu možnost shodit pár kil.

Zbývá už jen doufat, že se mobilní telefony dál už nebudou vyvíjet. Děsí mě představa, co všechno by mohly dokázat.

Michaela Stará (G8)

* * *

Ministerstvo školství

Namísto starých, dobrých věcí
na nových, hloupých se usnesou.

A není divu, neboť oni
následky činů svých nenesou.

Pokrok

S poctivostí nejdál dojdeš?

To už dávno není v módě.
Jsi-li poctiv v dnešním světě,
pak jen ke své vlastní škodě.

Výstraha

Česko hlásá všemu světu
jednu stručnou, jasnou větu:

Hlídejte své propisky!

Kdo ji ztratí, bez váhání,
ať ji hledá, budou na ní
pana Klause otisky.

Vojtěch Otruba (G6)

**... s Petrem Halberstadtem,
předním činoherním hercem
Národního divadla Brno,
v současnosti mj. představitelem
Cyrana z Bergeraku**

1. Jak byste sám sebe charakterizoval a představil?

Velmi obtížně. Člověk velkou část svého života stráví tím, že se táže, kým vlastně je a co že na té naší zemičce pohledává. Tedy neumím sebe dost dobře charakterizovat, neb se stále hledám. ☺

2. Poněkud provokativní otázka na úvod: nezdá se Vám, že je dnes už „přecyranováno“? Lze ještě vůbec v notoricky známém příběhu jedné z nejoblíbenějších her světového dramatu, jehož první překlad pořídil Jaroslav Vrchlický již v roce 1898, tedy rok po vzniku hry, a který je spolu s překladem Jindřicha Pokorného z roku 1975 považován za geniální, vyhmátnout nějaké nové poselství, které by současného diváka zasáhlo natolik, že by zapomněl, kde se nachází a stal se takřikajíc součástí příběhu?

Naopak, zdá se mi, že příběhů jako Cyrano je spíše málo. Čeho je v naší společnosti nedostatek, je Cit a Čest. A Láska, to je věčné téma odnepaměti, prakticky každý člověk ji hledá a touží po ní, netřeba za každou cenu hledat něco novátorského. Primárně o těchto hodnotách vypovídá Cyrano. Takže více Cyranů na jeviště!

3. Cyrano z Bergeraku. Fanfarónský bohém, ironický kritik boháčů a elit, voják a znamenitý šermíř. Ale také talentovaný básník, romantický snílek, věrný přítel, čestný hráč, tajný ctitel. Postava hrdého Gaskoňce nabízí v průběhu hry herci celou řadu interpretací... Která je Vám nejbližší? Která se Vám hraje nejsnáze, a která je pro Vás naopak výzvou?

Nemám Cyrano takto rozkouskovaného. Snažím se vytvořit plastickou figuru, která je složená a kompaktně propojena ze všech možných charakterových rysů. Cyrano může fungovat jen jako celistvý člověk, se svými klady i zápory.

4. Inscenace Cyrano z Bergeraku měla na jevišti brněnského Mahenova divadla premiéru 15. dubna 2011, je tedy v repertoáru „Mahenky“ již celý rok. Nestává se Vám, že byste některé pasáže hrál rutinně, automaticky?

Tak ta role je natolik krásná, že by bylo hříchem ji hrát stereotypně. Navíc jistý druh nažhavení mi dodávají diváci, když cítím, že jsme je zaujali a že jdou příběhem s námi.

5. Ztvárnit postavu gaskoňského kadeta jistě vyžadovalo i šermířskou průpravu a dobrou fyzickou kondici. Jak jste se na roli připravoval? Jak daleko jste ochoten v požadavku na roli zajít (vulgarita, zlo, násilí, nahota...)?

Šermy do Cyrana stavěl Ivan Lisický, což je známý brněnský šermíř ze šermířské skupiny Duel. A právě s ním jsem se na Cyrana několik měsíců připravoval. Navíc mi speciálně pro tuto roli vyrobil kord na míru. Byla to radost s ním pracovat, je to velký profík a dobrý člověk.

A jak daleko jsem ochoten zajít? Nemám stanovené hranice. Vše ale musí mít důležitý estetický smysl pro vyznění inscenace. Nesmí to být samoučelné anebo jen proto, aby to „jakože“ bylo zajímavé nebo šokující.

6. Cyranův příběh úzce souvisí i s jeho fyzickým handicapem. Vy jste však pro ztvárnění onoho pověstného velkého nosu zvolili poněkud odlišnou formu, lišící se od běžné představy. Můžete nám přiblížit okolnosti této volby?

Dlouho jsme přemýšleli, jak vyřešit onen pověstný Cyranův nos. Vždy, když jsem v divadle viděl nějakého Cyrana s nalepeným dlouhým nosem, působil na mě spíš jako Pinocchio, než jako člověk, který má kvůli tělesnému handicapu vnitřní problém. Napadlo mě tedy, že když je Cyrano výtečným šermířem a bojovníkem, který se neohroženě pouští i do nesmyslných soubojů, mohlo by být vysoce pravděpodobné, že při některé z takových potyček by o ten svůj nos mohl přijít a potom by byl nucen nosit nosní protézu. Navíc pokud se na sebe koukne do zrcadla a spatří se bez nosu, tak to už pak může být skutečně traumatizující. S tímto uvažováním jsem se svěřil mému kamarádovi, výbornému českému sochaři Stefanu Milkovovi, a on se nabídl, že mi onen Cyranův nos, respektive protézu nosu, udělá na míru. A tak vznikl náš nos - nenos.

7. Jak dlouho jste po odehraném představení Cyranem? Nemáte problémy s návratem do kůže Petra Halberstadta?

Tak to ani vteřinu. Cyrano na jevišti na závěr zemře a pro ten večer i část mého já, která jím chvíli mohla být.

Nicméně jsem plný adrenalinu a endorfinu, jako když s padákem vyskočíte z letadla a přistanete.

8. Jaký je Váš názor na poslání umění v současném světě?

Domnívám se, že umění má stále stejné poslání, jako mělo vždy. Mělo by kultivovat lidského ducha a harmonizovat ho. Mělo by dávat onen Cit a otvírat srdce.

9. Pokud byste se nestal hercem, čím byste byl? Jaké jsou Vaše další zájmy?

To netuším... Život je natolik pestrý, že by mě to jistě překvapilo... Mám rád lyže, takže hory, dobré filmy, dobrou hudbu. Mám rád také výtvarné umění a snažím se užívat si toho, že 120 kilometrů od Brna je Vídeň a tam je možné dostupně vidět i v umění ty největší věci.

10. Jste čerstvým držitelem divácké ceny DIVA 2011, kterou jste získal 16. 3. 2012 právě za inscenaci *Cyrano z Bergeraku*. Jak velkou důležitost tomuto ocenění přikládáte? Čeho si vůbec v životě ceníte nejvíce?

Nejsem příznivcem cen v umění. Umění není sport, není měřitelné, a navíc jeho vnímání je velmi subjektivní. Nicméně divácká cena je pro mě výjimkou. Divadlo můžeme hrát za peníze daňových poplatníků, a k tomu jsou diváci ještě tak velkorysí, že si koupí vstupenky. Vůči nim máme velkou zodpovědnost. A pokud diváci naznají, že se jim nějaký výkon líbí, nebo že je zaujal, je to pro mě velmi potěšující, ale hlavně zavazující do budoucna. V životě si cením nejvíce života. Je to dar a také zodpovědnost, jak s tímto darem zacházet.

11. V jakých rolích se s Vámi mohou návštěvníci Mahenova divadla setkat? Co připravujete pro nejbližší období?

V současné době (*začátek dubna - pozn. red.*) zkouším Molièrova *Měšťáka šlechticem*, kde jsem obsazen do role hraběte Doranta. A určitě bych vaše čtenáře rád pozval k nám do divadla na Shakespearova *Krále Richarda III.*, který bude opět od září nasazen. Ta role je pro mě jistým protipólem Cyrana. Tentokrát je to asi nejzápornější postava světového dramatu. Richard III. a Cyrano, to je pro mě takový divadelní jin a jang.

12. Co byste chtěl našim čtenářům vzkázat?

Ať se radují ze života! A pokud jsme někdy schopni jim drobnou radost předat z jeviště, je to pro nás ta největší pocta a za to jim patří náš velký dík!

... a na závěr několik rychlých otázek:

Léto, nebo zima? Obě období mají svá kouzla, která mám rád.

Moře, nebo hory? Moře i hory.

Pivo, nebo víno? Víno.

Hokej, nebo fotbal? Hokej.

Kočka, nebo pes? Delfín.

Oblíbené místo? Domov.

Nejvzdálenější navštívená země?

Sahara v Tunisku.

Oblíbený film? Kniha?

Big Lebowski. Kmotr.

Oblíbená postava z dějin? Gándhí.

Životní heslo? Per aspera ad astra
(*Přes překážky ke hvězdám – pozn. red.*).

Děkujeme za rozhovor!

Do budoucna přejeme spoustu krásných rolí, a to jak na jevišti, tak i v životě...

- narozen 28. 9. 1970 v Liberci
- absolvent DIFA JAMU
- od roku 1993 člen činohry ND Brno
- k jeho posledním divadelním rolím patří např. hrabě Dorant (*Měšťák šlechticem*), Cyrano (*Cyrano z Bergeraku*), Richard III. (*Král Richard III.*), Jindřich Navarský (*Královna Margot*), Antonius (*Antonius a Kleopatra*); za roli Cyrana získal diváckou cenu DIVA 2011
- televizní diváci ho znají např. ze seriálů *Šípková Růženka*, *Četnické humoresky* a *Život je ples* či z TV filmů *Černí baroni*, *Detektiv Martin Tomsa*, *Domina*
- ve filmu se objevil v titulech *Stůj, nebo se netrefím* či *Tobruk*
- v roce 2006 byl po něm pojmenován nově objevený druh hmyzu: *Apophyllia halberstadtii*
- žije v Brně
- je ženatý, má dceru

Monika Vondráková (S. Cyrila)

Foto © Národní divadlo Brno
© archiv P. Halberstadta

Edmond Rostand: *Cyrano z Bergeraku*

Le Bret:

Kdybys krotil svou mušketýrskou duši, mohl jsi slávu mít.

Cyrano:

Copak se to sluší? Hledět, aby mi mocipán poskytl ochranu?

Vinout se k němu s vroucností břečťanu

a pokorně lízat na jeho kmeni kůru?

Ne vlastní zásluhou, lstí dostávat se vzhůru?

Ne, díky!

Mám verše finančníkům připisovat

a jako šašek ve všech vodách plovat?

Čekat, až ministr si mého vtipu všimne,

a sklízet za žerty úsměvy neupřímné?

Ne, díky!

Mám každý den obědvat úhoře

a třást se strachy, jak jsem zapsán nahoře?

Od věčných pokleků mít špínu na kolenou

a nutit vlastní záda, ať uctivě se klenou?

Ne, díky!

Ubohost velebit v každém řádku

na stránkách nejpochybnějších plátek

a věčně jen vzdychat: Pomohl byste,

aby mě otiskli v Merkuru francouzském?

Ne, díky!

Být počtář, co se jen věčně bojí?

Místo nad veršem sedět v předpokoji?

Psát prosebné listy? Věčně se jenom shýbat?

Ne, díky! Ne, díky! Ne, dík!

Chci zpívat, smát se, snít, být volný, trávit čas o samotě.

Mít vlastní zrak a hlas, jenž patří jen k mé notě.

Svět, kde bych, kdy chci na hlavu klobouk dal,

a pro slůvko se bil či napsal madrigal.

Kde nedbal bych o slávu ani o fortuna

a pracoval na díle, jak navštívit lunu.

A jako ten, který sám zásluhy přičítá si,

pohrdat břečťanem, který rád cizopasí.

A třeba nejsem dub, mířit vždy nahoru.

Vlastními silami, nedbaje o cizí oporu.

**Edmond Rostand:
*Cyrano z Bergeraku***

Můj zájem o hru vzplanul úplnou náhodou. Pár dnů před návštěvou divadla, 16. března 2012, jsem se účastnila předávání cen „DIVA 2011“, při kterém měla inscenace *Cyrano z Bergeraku* veliký úspěch. Nejenže získala cenu za nejlepší činoherní představení, ale také představitel hlavní role, Petr Halberstadt, získal cenu za nejlepší herecký výkon. Cenu DIVA volí diváci, hlasují v různých kategoriích, například v kategorii nejlepší operní inscenace, nejlepší činoherní inscenace, nejlepší herec / herečka v činoherní inscenaci, nejlepší tanečník / tanečnice atd. Ankety se účastní všechna divadla spadající pod Národní divadlo Brno – Mahenovo divadlo, Janáčkovovo divadlo a divadlo Reduta. Vyhlášení bylo proloženo ukázkami z různých představení a jednou z ukázek byla právě i „balkonová scéna“ z představení *Cyrano z Bergeraku*, která mne velice zaujala. Následující den ve škole jsem zjistila, že je možné se tohoto představení zúčastnit, a tak jsem příležitosti ráda využila.

Jistě jste už někdy slyšeli slavnou hlášku: „Svůj širák odhazuji v dáli a s grácií.“ Tušili jste ale, odkud pochází? Já jsem to před zhlédnutím hry nevěděla. Musím se přiznat, že jsem navíc ani neměla tušení, o čem hra je. Těm, kteří to také ještě nevědí, napřed nastíním děj.

Cyrano z Bergeraku je gaskoňský voják, chytrý, ctnostný, odvážný, má veliké básnické nadání, ale také jednu vadu na kráse – velký nos. Ten je příčinou

nejednoho souboje, ať už mečů, nebo jazyků. *Cyrano* miluje svou sestřenku *Roxanu*, ale kvůli svému nosu se jí se svými city stydí svěřit, myslí si, že by o něj nestála. Když ho *Roxana* jednoho dne navštíví s tím, že je zamilovaná, svitne mu naděje, že by *Roxana* jeho city mohla opřevzat. *Roxana* mu popíše svého vyvoleného, vše nahrává *Cyranovi* do karet, až do chvíle, kdy *Roxana* zmíní, že je krásný. To se *Cyrano* zarazí a zeptá se na jméno onoho milovaného. Jmenuje se *Kristián* a je to voják, nováček u téhož pluku gaskoňských kadetů, kde slouží i *Cyrano*. *Roxana* svého bratrance poprosí, aby na *Kristiána* dával pozor. *Cyrano* jí vyhoví, i když mu to láme srdce. *Kristián* však neovládá slova ani brk při psaní veršů tak obratně jako *Cyrano*, proto se mu *Cyrano* nabídne, že bude za něj *Roxaně* psát milostné dopisy on sám. *Kristián* svolí, ale jednoho dne se stane, že se *Kristián* a *Roxana* setkají tváří v tvář a *Roxana* ho požádá, aby jí lichotil tak, jak psal v dopisech. Tu *Kristián* zbledne a vymáčkne ze sebe pouhé „mám vás rád“ a „rád vás mám“. Po chvíli *Roxanina* posmívání však zasáhne *Cyrano*, který celý rozhovor vyslechl, a začne *Roxaně* jménem *Kristiána* vyznávat lásku, skryt ve stínu balkonu, kde *Roxana* stojí. Po této scéně dojde k tajné svatbě *Roxany* a *Kristiána*, o níž však nemá vědět hrabě de *Guiche*, *Roxanin* ctitel a *Cyranův* sok. *Cyrano* je svatbou také zaskočen, nicméně milované *Roxaně* přeje jen to nejlepší, i když to znamená, že jeho štěstí nebude naplněno. Když se hrabě de *Guiche* o sňatku dozví, pošle pluk, kde *Kristián* i *Cyrano* slouží, do boje, aby milence rozdělil. *Roxana* to tak však nenechá a tajně se vypraví na bojiště. Do té doby jí každý

den, někdy i dvakrát, chodí z fronty zamilované dopisy od Kristiána, které ovšem píše a dennodenně nosí přes nepřátelské území - Cyrano. Kristián, který dosud netušil, že Cyrano dopisy posílal tak často, začne mít podezření, že Cyrano Roxanu miluje, jinak by přece kvůli dopisům neriskoval svůj život i několikrát za den. Když Roxana dorazí do tábora, shledá se se svým mužem a je mu nesmírně vděčná za hromadu krásných psaní, kterými ji po dobu své nepřítomnosti zahrnoval. Kristián využije příležitosti a zeptá se Roxany, jestli by ho milovala i ošklivého, jestli jsou pro ni duše a krásná slova důležitější než vzhled. Roxana odpoví, že by ho milovala, i kdyby byl ošklivý, čímž vlastně řekne, že miluje více Cyrana (krása duše) než Kristiána (fyzická krása). V následné bitvě je Kristián smrtelně zraněn a chce, aby Cyrano Roxaně přiznal, že dopisy jí psal on, aby si pak Roxana sama vybrala, koho miluje. Když však Cyrano zjistí, že je Kristián zraněn, nic své sestřence neřekne. Kristián se ještě před smrtí stihne Cyrana zeptat, koho si Roxana vybrala. Cyrano mu zaže a poví, že si vybrala jeho, Kristiána. Po Kristiánově smrti Roxana odejde do kláštera, kde ji Cyrano po čtrnáct let pravidelně navštěvuje. Nikdy ji nepřestal milovat, ale také jí to nikdy neřekl. Jednoho dne je zákeřně napaden a zraněn, ale jelikož je to den, kdy chodí za Roxanou do kláštera, chce ji i přes svůj zdravotní stav navštívit; poprvé za čtrnáct let se však zpozdí. Roxana ho požádá, aby jí přečetl poslední Kristiánův (respektive Cyranův) dopis. Přestože se stmívá, Cyrano „čte“ dopis, který zná nazpaměť, čehož si Roxana všimne, a dojde jí, že Cyranův hlas slyšela už tenkrát na balkoně, když Cyrano mluvil za Kristiána. Pochopí,

že všechny ty dopisy psal on a uvědomí si, že celou dobu vlastně milovala Cyrana, a ne Kristiána, jenže v té chvíli Cyrano v náručí své lásky umírá.

I když, jak už jsem napsala výše, jsem o ději před vstupem do divadla neměla ani potuchy, název dramatu Edmonda Rostanda *Cyrano z Bergeraku* (vzniklo roku 1897) jsem už slyšela. Myslím, že je to celosvětově známý námět, ať už z divadelních prken, nebo z filmového plátna. Pro herce, zvláště pro toho, který ztvárňuje hlavního hrdinu, je to ohromné sousto, neboť diváci od něj očekávají něco velkého, zajímavého. Musí je upoutat, jelikož na něm celá hra stojí. Hrát Cyrana by měla být pro herce čest, protože se, stejně jako například Hamlet, stal jednou ze základních modelových postav světového dramatu. Jak jsem se dočetla v programu, autorovi byla předobrazem skutečná postava klasicistní Francie – básník a filozof Hector Savinien Cyrano de Bergerac (1619–1655), současník Molièra nebo Pascala. Skutečný Cyrano byl spisovatelem, vojákem a autorem her, které bohužel zapadly a již se nehrají.

V Mahenově divadle je hra nastudována v klasickém básnickém překladu Jaroslava Vrchlického z roku 1898, text však ještě upravili Stanislav Moša a Jaromír Vavroš. Režie a výběru reprodukované hudby se ujal Zdenek Plachý, donekdávna umělecký šéf Mahenovy činohry. V titulní roli září Petr Halberstadt, který hned při prvním vstupu na scénu diváky upoutá nejen krásným veršovaným monologem, ale i svým zvučným a podmanivým hlasem. Hned poté mají diváci možnost spatřit příčinu všech hrdinových problémů – jeho velký nos, který je velmi

pěkně umělecky ztvárněn. Nemohu to říct s jistotou, protože tak dobře jsem na jevišti neviděla, ale podle fotek se zdá, že jde o kovovou plastiku, kterou má hlavní představitel velmi šikovně upevněnou na svém vlastním nose, vypadá tedy spíš jako nosní protéza. Jak jsem později zjistila, ve většině ostatních inscenací na divadelních prknech i ve filmu je nos prostě zvětšen klasickými divadelními a filmovými triky – latexem či silikónem a tunou make-upu, což někdy vypadá až směšně. Řešení v Mahenově divadle se mi zdá originálnější a inovativní. Ale nebudeme zde přece rozebírat jen hrdinův nos, který je pro něj bezesporu zásadní, nicméně já se musím dostat i k jiným aspektům hry, než je Cyranův „raťafák“, jak ho sám jeho majitel nazval.

Už jsem naznačila, že s obsazením hlavního hrdiny jsem byla velice spokojená, líbil se mi jak jeho hlasový projev, tak to, jak působil na diváky svým charizmatem a celkovým vzhledem. Halberstadtův Cyrano je vtipný, čestný, statečný, citlivý... zkrátka přesně takový, jaký má romantický hrdina být. Jeho sok v lásce, hrabě de Guiche (v podání Petra Bláhy), byl taktéž dobrý, takový nafrněný floutek, kterého ovšem Cyrano vysoce převyšuje svým nadhledem a intelektem, čímž vznikají velmi povedené scény (viz scéna „muže spadlého z Měsíce“ na odvedení pozornosti od svatby Kristiána a Roxany). Cyranova vyvolená, sestřenka Roxana (v podání Kláry Apolenářové), se mi líbila ze všech nejméně. Nevím, zda to bylo její představitelkou, nebo jestli to měla v roli, ale v porovnání s Roxanou z filmu z roku 1990, kde Cyrana hrál Gérard Depardieu a Roxanu Anne Brochet, mi připadala velmi naivní, ještě taková holčička, a

nebyla mi moc sympatická; teprve ke konci představení, když se děj začal odehrávat na bojišti a v klášteře, se mi začala líbit. Jakub Šafránek jakožto Kristián byl takový, jaký má mladý zamilovaný hoch být: roztomile zbrklý a nedočkavý jako malé dítě, toužící jen po polibku své vyvolené, který sem tam potřebuje dohled někoho staršího a zkušenějšího, aby nevyvedl nějakou hloupost. Herci ve vedlejších rolích, jako například Monika Maláčová v roli Roxaniny služebné, nebo Le Bret, Cyranův dobrý přítel (v podání Davida Kaloče), skvěle sekundovali hlavním postavám, a doplňovali tak velmi sehraný a sympatický herecký ansámbl.

I ten nejlepší herec by jen těžko mohl hrát bez kulis a rekvizit - tedy šlo by to, ale divák by byl určitě ochuzen a neměl by takový umělecký zážitek, jako když kulisy a rekvizity přítomny jsou. Je pravda, že na scéně se během hry moc rekvizit nevidí, ale ty, které spatříme, jsou bohatě dostačující a účelné. Ať už je to psací stůl s židlí znázorňující Cyranovu pracovnu, nebo pár sudů se střelným prachem ilustrující vojenský tábor. Během představení je použito i vyvýšené jeviště a různé jeho výstupky, například v „balkonové scéně“, kdy Roxana na jedné takovéto vyvýšenině, jakožto na balkoně, stojí. Dále je využito i promítacího plátna, při bitevní vřavě se na jevišti objeví i kouř a diváci nejsou ochuzeni ani o reprodukováný hudební doprovod, který dokresluje celkový dojem ze hry a napovídá divákům, jedná-li se o výjev veselý, smutný, či dramatický. Nesmím zapomenout na kostýmy, které se mi myslím opravdu povedly a skvěle vystihují dobu, ve které se děj této historické novoromantické komedie odehrává, a to 17. století.

Ostatně, pokud si koupíte program, naleznete v něm velice zajímavé nákresy a návrhy těchto kostýmů. Co v něm ale nenajdete a co mě trochu zklamalo, je scénář, což jsem od programu očekávala, ale za to hra nemůže, takže tento fakt by vás rozhodně neměl ovlivnit, pokud se náhodou na základě mé recenze budete rozhodovat, zda představení navštívit, či ne.

Závěrem bych chtěla říci, že hra *Cyrano z Bergeraku* v Mahenově divadle rozhodně stojí za zhlédnutí; diváci uvidí příběh lásky, přátelství a cti, na jehož konci nejedno dámské oko nezůstane suché. Hrdinův konec mi sice do celkové koncepce a vývoje hry moc nezapadá, neboť zákeřný útok kládou na stavbě mi příliš romantický nepřijde (nicméně to byl autorův záměr, vždyť i reálný Cyrano, který byl Rostandovi předlohou, zemřel na následky pádu trámu na hlavu), ale následný závěrečný Cyranův monolog tuto skutečnost plně vynahradí a je dokonalou tečkou za skvělým představením.

Hodnocení: 95%

Lucie Říhová (G7)

EDMOND ROSTAND (1868-1918)

překlad: Jaroslav Vrchlický

úprava překladu: Stanislav Moša

Jaromír Vavroš

transkripce: Martin Dohnal

Zdenek Plachý

dramaturg: Marek Hladký

scéna: Daniel Dvořák

kostýmy: Marie Blažková

výtvarná spolupráce: Stefan Milkov

výběr hudby: Zdenek Plachý

odborný poradce: Martin Dohnal

pohybová spolupráce: Hana Halberstadt

šerm: Ivan Lisický

režie: Zdenek Plachý

premiéra:

15. dubna 2011 v Mahenově divadle

Foto © Národní divadlo Brno

Jaké jsou vaše dojmy z divadelního představení *Cyrano z Bergeraku*?

Anna Vicenecová (G5)

Mělo to spád, úplně mne to vtáhlo do děje. Jsem ráda, že jsem měla díky naší škole příležitost toto představení navštívit. Petr Halberstadt (Cyrano) byl velice přesvědčivý a sympatický, oceňuji také divadelní efekty a hudbu.

Josef Šikula (G5)

Mně se to moc líbilo, hlavně charakter hlavní postavy. O něco hůř to podle mne zahrála Klára Apolenářová (Roxana), místy byla trochu křečovitá. Na závěr bych asi popřál Cyranovi příznivější osud než smrt pádem trámu, ale autor s ním měl pravděpodobně jiné úmysly...

Monika Kozlová (G6)

Líbilo se mi to a zamilovala jsem se do hlavního hrdiny. ☺ Ze začátku tam bylo možná příliš mnoho omáčky, ale stejně to bylo super!

Vojtěch Otruba (G6)

Líbilo se mi zpracování, klasická jednoduchá scéna a herecký výkon Petra Halberstadta (Cyrano). Ale výkon Kláry Apolenářové (Roxana) mi nepřišel příliš přesvědčivý.

Petra Holíková (G7)

Představení se mi líbilo. Příliš mne nezaujala scéna a kostýmy, ale výkon byl velmi přesvědčivý. Klidně bych na taková představení chodila se školou častěji.

Tereza Gladišová (G7)

Moc se mi to nelíbilo, i když mužská část herců předvedla skvělý výkon. Ženská hlavní role nebyla moc dobře zahrána, ale možná to tak bylo napsáno. Tato hra mi příliš nesedla.

Kristýna Burešová (VHC3)

Líbil se mi příběh, Petr Halberstadt (Cyrano) má velký herecký talent. Divadelní zpracování bylo velice pěkné...

Veronika Křivánková (VHC3)

Představení se mi velice líbilo, bylo to druhé nejlepší, co jsem kdy viděla (po *Bídnících*). A herec Petr Halberstadt byl samozřejmě velice sympatický. ☺

S. Kristina

Divadelní představení se mi líbilo, byla jsem příjemně naladěná a umělecky potěšená. ☺ Klidně bych si takové představení dala ještě jednou!

S. Cyrila

Cyranův příběh je moje srdeční záležitost, proto jsem se dalšího zpracování v pořadí trošku obávala. Z inscenace v Mahence jsem však nadšená, podle mě interpretace postavy Cyrana vysoce převyšuje tu aktuálně hranou v pražském Národním divadle. Závěrečná scéna mne dostala na kolena! ☺

Prof. Masaříková

Líbilo se mi to, klasika je klasika. Jsem ráda, že Cyrano zůstal Cyranem a neudělali z něj modernu...

Markéta Solnická (G5)

Evropské město mého srdce

Věřím, že nejsem jediná, koho si francouzské hlavní město podmanilo a navždy získalo jeho sympatie. Paříž oplývá skutečně jedinečnou duší, a ač může být každým pochopena různě, určitě si zaslouží naši pozornost a objevování.

Francouzská metropole láká lidi mnoha svody. Jeden z hlavních pro mě představuje tamní jazyk - francouzština na mě působí až omamně a není to jen proto, že mám to štěstí a rozumím jí. Tento libozvučný jazyk si vás podmaní a probudí ve vás pocit vznešenosti a velkoleposti. Ani sami Pařížané, kteří vládnu touto nádhernou řečí, vás nezklamou. Obklopí vás pohostinnost, přívětivost a nepředstíraná ochota. Najednou cítíte, že vás skrze toto všechno Paříž vítá a chce vám ze sebe ukázat jen to nejlepší.

Na druhé frontě město jemně útočí na vaše smysly. Koncentrace pařížských pekáren a kaváren je pověstná. A kdo dokáže odolat? Když se kolem mě line vůně kávy, rozum mi přestává pracovat a nohy mě samy dovedou přímo ke zdroji. Ale i v tom spatřuji krásu Paříže.

Ne náhodou se chlubí přívzkem „město lásky“. Západy slunce nad Eiffelovou věží, romantické procházky podél Seiny - to vše slibuje neopakovatelný zážitek. Pro mě osobně skýtá Paříž romantický nádech také v historii. Je jisté, že se zde psaly dějiny.

Při troše představivosti na nás historie čeká na každém kroku. Procházím se pařížskými uličkami a moje fantazie

pracuje. Na lavičce opodál vidím Victora Huga, jehož pero právě vytváří jeden z nejslavnějších románů. Současně ke mně doléhá zvon chrámu Notre-Dame a přináší mi vzpomínku na Quasimoda a jeho tragický osud.

Nohy mě nesou dál a mé zraky míjí Hemingwaye a vůbec celou avantgardní společnost. Doléhá ke mně i atmosféra těžkých časů pařížského lidu - velké francouzské revoluce, bojů za svobodu a zbytečného utrpení. Najednou je to všechno přede mnou; dějiny a literární svět mě obklopují a v srdci se mi rodí těžko popsatelný pocit.

Takhle se mi jeví duše Paříže. Je podmanivá, oslnivá, a zároveň pro každého z nás úplně jiná. I když jsem si jistá, že při její další návštěvě mi dá poznat další část svého kouzelného já, už teď mohu říct, že je městem mého srdce.

Kateřina Cajzlová (G8)

Foto © archiv redakce

Cizismy

V posledních několika letech se u nás rozmohla jakási podivná móda: móda zbytečného zatahování cizích, v drtivé většině anglických slov do naší mateřské češtiny.

Je tomu už pár let, kdy byl v brněnských Bohunicích vybudován nový objekt nesoucí do uší bijící pojmenování: *Campus Square*. Důvod? Neznám. Ten, kdo název vymýšlel, zřejmě potřeboval Angličanům (či komu vlastně???) splatit nějaký dluh.

Když navštívíte některé z větších českých měst, můžete skoro mluvit o štěstí, nakoupíte-li jinde, než v *shopping centre*. Nevím, jak vy, ale já mnohem raději nakupuji v obchodním domě.

Dnes málokdy uslyšíme jiné pochvalné hodnocení než: „Wow, to je *mega!*“ Těžko si poslechneme dobrý vtíp: dnes jsou v módě *joky*. Dříve jste mohli být oblíbení, skvělí, báječní, dnes můžete být jedině *super*, *cool* nebo prostě *in*, v horším případě *out*.

Ale tato móda se dostává mnohem dál. Například do oblasti jídla. Proč se u stánků s občerstvením prodávají *hot-dogy*? Rozhodně tím neapelují na prodejce, aby je stáhli ze svého *repertoiru*, a rovněž uznávám, že horkého psa by asi jedl málokdo. Ale myslím, že starý dobrý párek v rohlíku si jistě všichni dáme s chutí. V českých obchodech se denně setkáváme s anglickými názvy potravin, pochutnáváme si na konzervovaných *Peach Halves* z Tesca. Daleko lepší by jistě byly půlené broskve.

Některé situace se mi bohužel jeví jako beznadějně. To, že se dnes již zcela běžně omlouváme slovem *sorry*, považuji za opravdu smutné. Jedna z oblastí, kam se nákaza oné módy ještě plně nedostala, jsou sprostá slova. Avšak už i zde začínáme mít vůči angličtině *suppositorní* tendence... A přitom i na sprostá slova můžeme být právem hrdí a můžeme je považovat za poklad jazyka, jsou-li použita ve správný čas na správném místě.

S politováním musím konstatovat, že vinu na tomto úpadku češtiny nenese ani angličtina, ani Angličané či Američané, ale – Češi odpustí – Češi. To my, Češi, necháváme takto lhostejně upadat svůj jazyk. Čeština je řeč krásná, máme v ní dost pěkných, ba nádherných slov a netřeba nám žádných zbytečných a směšných *cizismů*. Máme natolik bohatou a krásnou slovní zásobu, že si nezaslouží, aby upadala v zapomnění.

Chraňme svůj rodný jazyk a vyvarujme se *cizismů*. Stane-li se tak, možná se jednou dočkáme toho, že nás Angličan pošle do háje...

Vojtěch Otruba (G6)

Soutěž *Náš svět 2012*

Zrcadlo – obrácený svět?

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu otevřela oči. Zadívala jsem se do odrazu svých očí v zrcadle naší koupelny. Dívala jsem se na stejné rysy, stejné oči, vlasy, ústa i stejné pohyby. Když jsem byla malá, uvažovala jsem, jestli náhodou není za tím zrcadlem stejný svět. Není na

druhé straně holka, která se dívá také na svůj odraz, kterým jsem vlastně já?

Začala jsem se přibližovat k zrcadlu, až jsem byla necelých deset centimetrů od jeho lesklého povrchu. Bylo to až děsivé. Kdyby tam byl jiný svět, byl by stejný jako náš? A co kdyby tam bylo vše obrácené? „Jak se ti tam vede?“ zeptala jsem se odrazu s trochou ironie v hlase. Také ráno vstáváš a přemýšlíš, jak zvládneš nový den? Někdy mám pocit, že dělám mnoho věcí a jsem z toho unavená, ale pak mě napadne, jestli vlastně toho nedělám málo a jestli nejsem líná. Plánování, co udělám dnes, abych zvládla zítřek, a co musím udělat zítra, abych vše stihla další den, je moc. Napadlo mě, že mnozí lidé toho zvládají více než já. I přes starosti a úzkosti, které někdy mám, si říkám, že jsem šťastná. Mám rodinu, zdraví, chodím do školy a dalších aktivit. Nemám si na co stěžovat. Ano, mám starosti a úzkosti, ale jsou lidé, kteří možná mají více důvodů ke smutku. A když mám nějaké takové problémy, tak mi pomáhá rodina a Bůh.

Pohlédla jsem opět do zrcadla. Usmála jsem se a odraz můj úsměv opětoval. Vyšla jsem z koupelny, vzala tašku a šla do školy. Žádný druhý svět za zrcadlem není. Je tento svět a musíme uvažovat o tomto světě, který není úplně smutný. Je vlastně krásný. Když najdeme někoho, kdo má starosti a zrovna nevidí, že na světě jsou hezké věci, měli bychom se pokusit ho na to upozornit. A navíc po smrti se sejdeme v nebi a žádné starosti nás už nebudou tížit. Místo úzkostí bude radost. Obrácený svět?

Kristýna Lédlová (G4)

V dešti s deštníkem?

Šťěstí přeje připraveným, říká se, ale co když tomu tak zdaleka není? Že tento případ neznáte? Velice byste se divili tomu, jak často se podle něj řídíte, ba dokonce i naše společnost je na něm založena. Dám vám konkrétní příklad.

Na zemi žije okolo sedmi miliard lidí a z toho větší část s sebou dennodenně nosí deštník. Ať už v kabelce, v autě, školní aktovce či nákupní tašce. Nosíme deštníky za slunečna, mraziva, a dokonce bych se vsadila, že menší část populace nosí deštník i na poušti. Člověk přece nikdy neví.

Jednoho dne se probudíte do krásného slunečného rána, celý týden bylo jasno a vy se rozhodnete pro tentokrát deštník jako nepotřebnou věc nechat doma. Dobře, pro jednu tedy ano. Zamykáte dveře svého obydlí, odházíte do práce a ejhle! Po týdenním třicetistupňovém horku se náhle obloha zatahuje a spustí se obrovský liják, skoro až potopa z nebe. Běžíte se schovat, celí promočení hledáte místo úkrytu a cestou si nadáváte. Nač tolik stresování? Vždyť zmoknout po takovém úmorném týdnu může být i příjemné.

Je opravdu tak nutné jít s deštníkem do deště? Ptám se já.

Veronika Zukalová (G4)

Americký astronaut Neil Armstrong, známý jako první muž na Měsíci, sloužil jako bojový pilot v korejské válce.

Boubínský prales na Šumavě je jednou z nejvýznamnějších evropských lesnických lokalit.

Nejjihnější městem na Zemi je argentinská Ushuaia.

V jihlavských katakombách se nachází chodba, jejíž stěny po nasvícení světélkují jemně nazelenalým světlem.

Zvyk vyměňovat si prsteny při svatbě pochází již ze starého Říma.

Nejstarším písmenem anglické abecedy je písmeno "O". Od roku 1300 př. Kr. se nezměnilo.

Největším známým shromážděním byla hinduistická slavnost v Indii v roce 1989, které se zúčastnilo 15 mil. lidí.

Ve starém Egyptě mumifikovali nejen faraony, ale také zvířata, jako např. kočky, paviány, psy, či dokonce krokodýly.

Průměrný člověk sní během života 50 tun potravy a vypije více než 40 000 litrů tekutin.

Většina lidí má na hlavě okolo 100 000 vlasů. Člověk ztrácí v průměru 50-100 vlasů denně.

Stejně jako otisky prstů i otisky jazyků jsou pro každého člověka unikátní.

Je známo, že během pozdního léta medvědi spotřebují asi 20 000 kalorií denně, aby si vytvořili dostatečnou zásobu tuku pro zimní spánek. V době, kdy se chystají k odpočinku, vrstva tuku pod jejich kůží dosahuje tloušťky 15-25 centimetrů.

Novorozený medvěd hnědý váží jen 1/720 váhy své matky.

Dospělý ježek má asi 5000 až 7000 ostnů.

Během zimního spánku klesá tělesná teplota ježků z 35°C na 10°C, srdeční tep se zpomaluje ze 190 úderů na 20 úderů za minutu a jsou schopni na několik minut zastavit dech.

Ježci jsou schopni slyšet frekvence kolem 45 kHz.

Vojtěch Ryšavý (G7)

Udýchaný mladý pošťák přijde k dědovi na samotu, aby mu předal důchod.

„Dědo, už mne unavuje chodit k vám každý měsíc pět kilometrů pěšky.“

„Uklidni se, panáčku, nebo si objednáš denní tisk.“

Uprostřed tajgy asi dva tisíce kilometrů východně od Moskvy se baví dva dřevorubci:

„Slyšel jsem, že v okolí Los Angeles se dřevorubec za měsíc vydělá na auto.“

„A kde je Los Angeles?“

„Takových osm tisíc kilometrů na východ odsud.“

„Hm... Co tam s autem... V takové díře.“

V narvaném supermarketu tlačí mladý otec před sebou vrchovatě naložený nákupní vozík zbožím, ve kterém také sedí velmi řvoucí dítě.

Po celou dobu muž velmi něžně opakuje: „Klid, Pavlíku, jenom klid, za chvíli už budeme venku.“

Nachomýtně se k tomu prodavačka a s velkým uznáním otce chválí:

„Je to úžasné, že v tak vypjaté chvíli neztrácíte hlavu a mluvíte s dítětem laskavě jako s dospělým člověkem. Takhle Pavlík vyrostе v sebevědomého a vyrovnaného člověka.“

„Paní, to se velmi mýlíte. Já jsem Pavlík.“

U malé vesnické tůňky sedí rybář nad prutem. Po chvíli k němu přistoupí muž, slušně pozdraví a povídá:

„Jsem místní kronikář. Kdybyste něco chytil, tak mi to laskavě oznamte. Naposledy zde byla spatřena ryba 10. června léta Páně 1652.“

Vyšel kovboj ze salónu, rozběhl se a hop... Nedoskočil do sedla a spadl. Zkusil to ještě několikrát, ale vždycky to dopadlo stejně. Celý potlučený a špinavý od prachu poklekl a poprosil o pomoc všechny svaté. Pak se rozběhl a hop... Přeskočil koně se sedlem a spadl na druhé straně. Vstal a zoufale obrátil oči k nebi: „Dobře, můžete mi pomáhat, ale ne všichni naráz.“

Na okně ve čtvrtém patře sedí chlapec. Tu se z okapu připlazil na jeho parapet slimák. Kluk do něj cvrnknul tak, že slimák spadl na zem.

Minuly tři roky. Mladík slyší zvonek ode dveří, vykoukne kukátkem - tam nikdo. Otvírá a vidí slimáka, jak sedí na zvonku a říká: „Frajere, to před chvílí mělo znamenat co?“

Kristýna Mrázová, Martina Šedá (G7)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Klára Kročová, Veronika Králová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Lucie Říhová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Marek Čaha, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v květnu 2012. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 10. 2012.